

1942 I skuddlinjen til Tirpitz

Et tog bukter seg i 1944 gjennom Trøndelags vakre natur. I en av vognene sitter en liten pike på fanget til sin mor. Hun vil på en måte litt høyere opp for å kunne se bedre ut. Det var så mye spennende å følge med på. Toget kommer inn på Levanger stasjon, hvor det ble stående lenge og vel. Den gangen stanset toget på hver rampe, og alt tok sin tid. Tålmodigheten var stor. Landet var hær satt, og dagliglivet preget av det. Da toget stanset måtte naturligvis den lille jenta ned fra fanget og undersøke hva som foregikk. Tre-fire mannfolk entrer vogna, skyver litt på en grå pakke som ligger på hylla ovenfor for å få plass til sine hatter - drar litt i eplenikkersene og setter seg ned. Hattene ble altså liggende ved siden av en lang pakke i gråpapir. Enkelte vaksomme øyner titter litt bekymringsfullt opp på pakken. Den lille piken visste at pakken tilhørte pappa, så *de måtte ikke komme her*. Hun var en bestemt liten pike. Det bekymret de voksne i familien akkurat da. Og det skulle bli verre. Følg med. Den lille piken går plutselig bort til den ene fremmede mannen og krabber opp på fanget hans. Det virket som hun hadde noe å fortelle. Mannen smilte og var riktig imøtekommande. Så der satt ei lita jente fra Drogset ved Langstein på kneet til selveste Henry Rinnan. Og over lå en pakke som inneholdt et gevær. Geværet skulle smugles med hjem til Drogset øvre. Familien Drogset hadde vært på Moholdt i Sparbu i begravelse. De hadde tatt farvel med bestefar Anton (f.1862). Far Tormod vrir seg nervøst, og med et kommanderende blick ser han på mor Solveig: ”*ta vekk ungen*”! Tormod var redd hans lille fredige *litjfrøken* skulle påpeke opphaveretten til pakken, og skape nysgjerrighet hos Rinnan. De visste veldig godt hvem mannen var. Jenta var Liv Åshild Drogset, i dag Liv Ligård på Stjørdal.

Slik møter vi i dette kapittelet folket fra Drogset, som sammen med andre rundt Langstein og Fættensfjorden var havnet så ufrivillig midt i en av krigens farligste skuddlinjer. To år tidligere

holdt mange i området rundt Fættenfjorden på å miste livet. De visste det ikke da, men i ettertid har de nok tenkt visse tanker. Det er ikke så mange igjen fra den tiden. Vi skal møte noen og deres etterkommer. Trolig er det andre jeg også skulle ha snakket med, men det ble nå tilfeldigvis slik denne gangen.

Helge Drogset (f.1926) forteller at han og broren, Tormod - holdt på og tok opp torv en dag på Nylandet. Nettopp den dagen var det øvelse for mannskapet på Tirpitz. Et tysk fly kom med slepemål (ballong), som de ulike kanonene skulle skyte på. Dette visste ikke de to fra Drogset noe om, men skjønnte det etter hvert. Og at de var midt i skuddlinjen forstod de brennkvik da tretoppen over dem ble smadret av en granatsplint. Skogen var ikke beste stedet for Helge under krigen. En dag var han uheldig og kjørte øksa i foten. Han kom seg opp på hesten og satte fart hjemover. Men blodtapet var stort og han falt av. Dette oppdaget tilfeldigvis og heldigvis Tormod. Norsk lege kunne ikke komme før om 2-3 timer. Blodtapet var som nevnt stort, og Helge var delvis i koma. På Moatun grendehus var det en del tyskere forlagt, blant annet en lege. Bror Arvid hentet den tyske legen med spark. Med en god sigar i

På Drogset en augustdag i 2007

f.v: Helge Drogset, Gunnvor Drogset, Liv Ligård, Torbjørn Drogset, Arne Morten Nordsve, Signe Nordsve, Gulli Drogset og Birger Nygård.

munnen tok legen plass på sparken, og med lynets fart bar et av sted på blankisen. Dette var kanskje den farligste krigsopplevelsen tyskeren hadde hatt. Mens petromaxen gikk for fullt, lappet tyskeren Helge sammen igjen. Når ulykka er ute "spiser fanden fluer" - som det heter. Tyskeren ble førstehjelperen. Da Dr.Øvstaas kom senere, ga han anerkjennelse av behandlingen.

Luftangrepene på Tirpitz kan våren 1942 deles inn i fire angrep. Se bind 3, side 108. Det største tapet hadde de allierte under angrepet natten til den 30.mars. Da omkom 42 stk, alle mer eller mindre på vei hjemover igjen. For folket rundt Fættenfjorden var likevel angrepet natten til den 28.april det som ble mest merkbart. 40 fly deltok. Fem gikk tapt, og 15 av flymannskapene mistet livet. Årsaken til at befolkningen merket dette angrepet mest, var den taktikken som engelskmennene benyttet. Først en bølge av fly i høy angrepsvinkel. Artilleriet ble pekende opp. Umiddelbart fulgte neste angrepsbølge - som kom inn veldig lavt med tanke på lavbombing mens forsvarsmekanismene fortsatt var rettet oppover. Tanken var bra, men undervurderende. Tirpitz hadde alternative forsvar med lavtliggende *flak*. Da flygerne skjønte

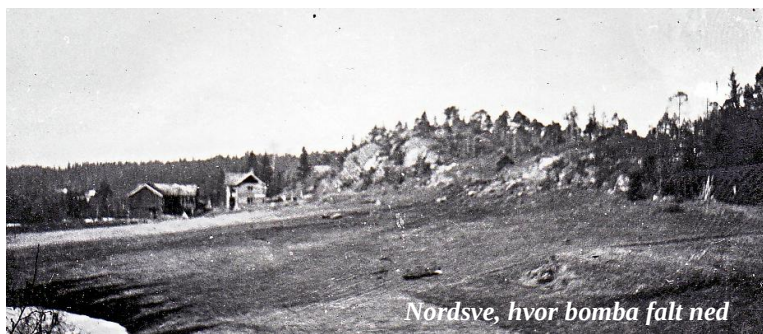
det, var det for sent for noen. For enkelte kom de seg ikke raskt nok unna, til tross for at de fikk utløst sine bomber. Bombene falt overalt for å lette tyngden, skape løft - og komme seg vekk noe brennkvik. En må gå ut i fra at både armerte og uarmerte bomber falt den natta.

Ei av bombene som falt ned ikke langt fra Drogset stammer trolig fra Lancaster L7572:L, fløyet av MacKid. Flyet ble mest sannsynlig skutt i filler over Langstein, hvorpå det etter hvert går i oppløsning og hoveddelene faller ned ved Kallåsdammen. Alle om bord omkom. Ei bombe som ufrivillig faller ut av flyet - finner et utilsiktet mål, som vel kan sies å være temmelig tilfeldig og merkverdig. Det hadde seg slik at far John (1888-1984) på Drogset hadde gjemt unna en Krag-Jørgensen i et elveleie ikke langt unna. Bomba traff akkurat denne gjemselplassen. Geværet ble funnet av John dagen etter - utsprengt i berget.

Bestefar Anton

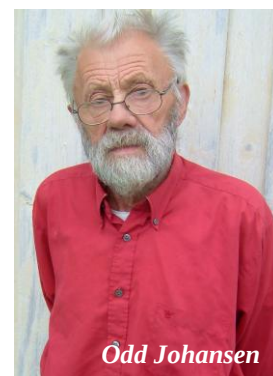
Ei anna bombe var mer nærgående, og bare flaks reddet folket på Nordsve og Drogset. Da intensiteten økte utpå natta, tok de fleste seg ned i kjelleren, unntatt bestefar Anton (1864-1944) på Nordsve. Han lå sengeliggende i kammerset. Da sønnen Ottar ville flytte han ned i kjelleren ga den gamle sliteren klar beskjed om at det ikke var nødvendig. Han følte det gikk mot slutten, så det betydde ikke så meget på hvilken måte han forlot denne verden på. Dette utsagnet gjorde selvsagt inntrykk, for det går igjen i tradisjonsfortellingene tilknyttet området den dag i dag. Og det var nære på at gamle Anton vandret til de evige jaktmarker nettopp den natta. Bomba som falt ned knappe hundre meter unna våningshuset på Nordsve, forårsaket at samtlige 80 glassruter på Drogset ble knust. Uthuset på Nordsve ble smadret, men heldigvis var sauene ut.

Nordsve, hvor bomba falt ned

Kammerset fikk seg en karamell av trykket. Døra ble slengt veggemellom, og senga med gamle Anton flyttet seg midt ut på gulvet. Glassbiter og trefliser for igjennom rommet som livsfarlige prosjektiler. Lille Liv på Drogset kom til sammen med andre naboer for å se på skadene. Liv forteller meg en vakker augustkveld i 2007 at hun den dag i dag ser for seg den sengeliggende Anton. Opp av dyna stakk et stort blodig skjegg. Familien på Nordsve ble boende hos Drogset noen dager mens skadene ble reparert.

Det er mye som fester seg i et barnesinn. Den snart femårige Liv var i august 1942 ute og lekte seg sammen med sin tante Jenny, som var knapt åtte måneder eldre. De kom av og til i snakk med tyskere fra Tirpitz. Denne dagen traff de to tyskere de tidligere også hadde møtt. De het Georg og Leo. Det kom frem at Liv snart hadde fødselsdag, men det var smått med bløtkake - da de manglet sukker. Kort tid etterpå dukket tyskerne opp på Drogset med sukker. Kanskje hadde de selv ei femårig lita jente der hjemme i Tyskland? Da Liv to år senere fikk høre at Tirpitz var senket, var hennes kommentar: ”stakkars Georg og Leo”. I ettertid har Liv slitt ganske så meget med sine barneopplevelser fra bomberaidene mot Tirpitz. Den dag i dag klarer hun ikke nyttårskveldene. For henne er granateksplosjonene i lufta (*flak*) fra 1942 og nyttårsrakettene det samme.

Odd Johansen

Odd Johansen (f.1928) på Langstein - forteller at de gikk ned i kjelleren da angrepene kom. Men ikke far hans, Robert (1899-1961). Han ble værende oppe. ”*Han far var ganske smart*”, forteller Odd. Da de ulike *flak* spilte opp sin musikk, skjønte Robert Johansen at her kunne det skje litt av hvert, og han satte opp vindu og dører for å utjevne trykket. Ikke ei eneste glassrute gikk i stykker i det huset. Andre, blant annet tante og onkel til Odd, gikk opp i berget (Forbordsfjellet) og søkte ly. Før Tirpitz kom i januar 1942, skjønte de at det var noe på gang. Det var stor aktivitet innover fjorden. På kaia var det omkring 70 mann i arbeid før krigen. Mange av de som hadde sitt virke på Langstein, overnattet hos Johansen. De hadde bygd nytt hus i 1939, men isolasjonen var så som så, og vinteren 1940 var steinkald. Odd husker veldig godt natt til den 10.januar. Den kalte de for Finlandsnatta. Vannet i bøtter inne i huset ble til is.

Ei bombe falt ned ved siden av stallen på Drogset nedre, hos Anna og Odin Løvtangen. Hesten ble ikke skadet, men ene vegg flyttet seg. Den ble presset ut av spikerslagene. Gulvet ga etter, slik at hesten omtrent hang i grima. En del vinduer gikk på nordsida. Tyskere kom dagen derpå og skiftet ut disse! Men dette er ikke poenget i denne episoden. For da det verste hadde gitt seg den natta, tok Odin Løvtangen med seg ei parafinlampe og vandret bort til det som var igjen av stallen for å se til hesten. Vi skal huske at det var blendingspåbud. Parafinlamper har en tendens til å svinge litt når en går. Dette ble observert fra Tirpitz, og straks etterpå satt Odin i forhør. Mistanken om signalgivning var stor hos tynnslitte tyske nerver.

Anna og Odin Løvtangen

Flere har fortalt meg oppover årene at Odin Løvtangen hadde fritt leide på Tirpitz. Alle kjente ham, og han gikk hvor han ville. Dette er ikke riktig. Både Einar og Arvid forteller meg at dette er en myte. Odin eller andre nordmenn var aldri om bord i Tirpitz, med et unntak, Ole Hernes og hans sønn. Odin fikk kun komme bort til skipet for å hente grisemat. Han hadde laget seg en slags båt, nærmest en liten pram av panelbord - tverr i begge endene. Denne rodde han over fra Paradisbukta, la seg inntil Tirpitz - og bysseguttene kastet grisematen ned i prammen. Og det var nok ikke bare restmat som kom, men små gjenstander og bestikk. Odin hadde et godt forhold til Tirpitz. Mannskapet behandlet ham med respekt. Men de ertet ham litt hva gjaldt prammen. Den så nok litt malplassert ut i forhold til Europas største skip. Tyskerne kalte prammen til Odin for *Ein Sarg* (likkisten).

Ingrid og Einar Løvtangen, sept 2007

Arvid Løvtangen

Ett av forsvarstiltakene tyskerne iverksatte var strekking av kabler over Vuddudalen. Den 8.mai 1944 holdt banevokter Stuevold på med ”bråttåbrenning” ved siden av dresinbua. Han ble da oppmerksom på det han trodde var et fly som fløy seg inn i kablene. Se bind 3, side 100. Han dro nedover for å undersøke. *”I sin iver og nysgjerrighet, glemte han hele brenninga, slik at dresinbua brant ned”*, humrer Einar Løvtangen det over en kopp kaffe på Drogset nedre fredag den 24. august 2007.

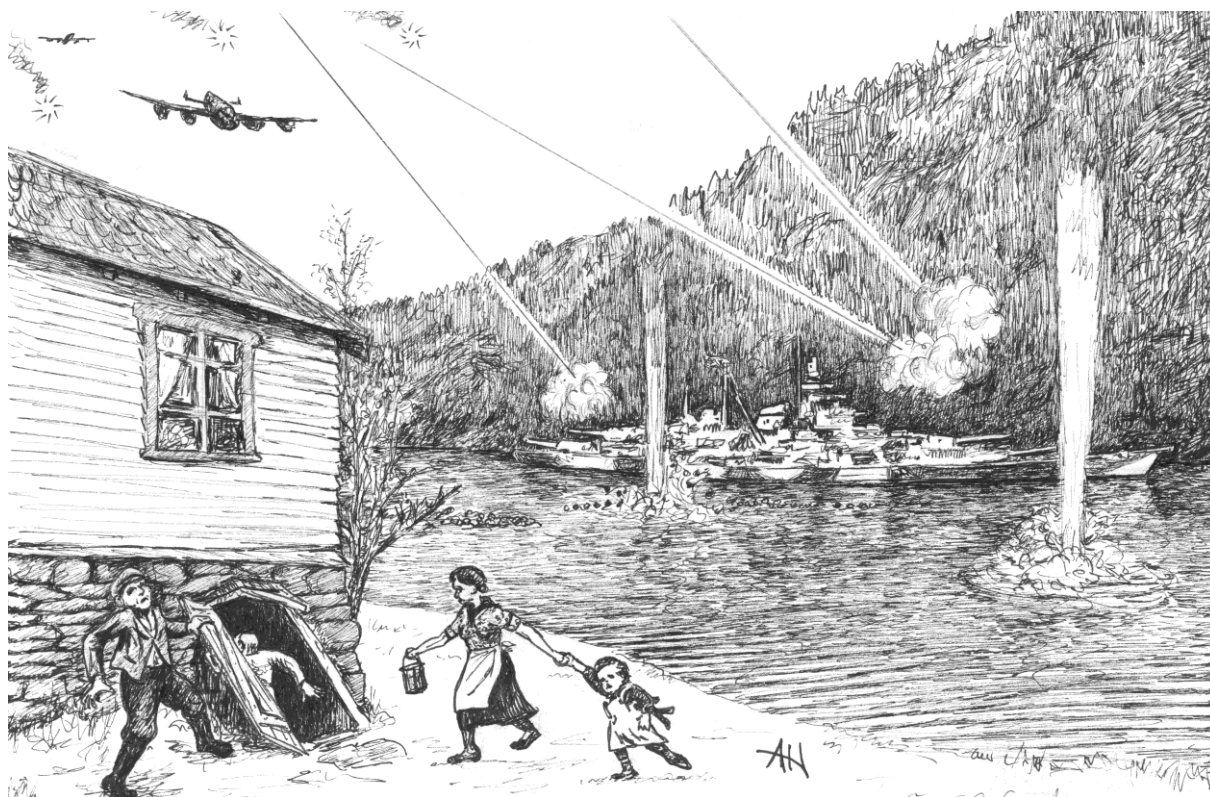
Det heter seg at tyskerne mistet kun en mann blant mannskapet mens Tirpitz var i Fættensfjord. Av en styrke på 2 608 mann er dette veldig lite, krig, sykdom og ulykker tatt i betraktning. Det som går igjen er at en soldat forsøkte å desertere ved å rømme mot Sverige.

Han ble pågrepet og skudd om bord på Tirpitz. Nå kan det godt hende at denne episoden er blandet sammen med en opplevelse Odin Løvtangen hadde. En dag Odin var avsted med hest og slede for å hente høy inne på Trøgården - oppdaget han spor i snøen. Odin stanset hesten og fulgte sporene. Brått ble sporene borte. Men merker tilsa at vedkommende hadde klatret over en skigard. Og straks bortenfor fant Odin en tysker. Alt tydet på at soldaten hadde kuttet pulsåren. Armbåndsuret lå på en stubbe ved siden av. Blodtapet var enormt. Odin undersøkte ikke hvorvidt gutten var i live eller ikke, men skyndet seg vekk fra stedet og varslet tyskerne med tanke på lege. Mer verken skjedde eller hørt Odin om i ettertid. Trolig døde soldaten. Kanskje ble han til den matrosen som ble skutt? Når det fortelles om at en ble skudd på dekket av sine egne her i Fættensfjorden, så kan det ha skjedd, men lite sannsynlig. Trolig har det oppstått som et rykte gjennom å være en sammenblanding med den 18-årige matrosen som led den skjebnen mens Tirpitz lå i Bogen ved Narvik. Han hadde desertert ved å forsøke å følge jernbanesporet på Ofotbanen. Han ble pågrepet, stilt for krigsrett og skutt seks dager senere av elleve mann fra hans egen tropp. Kun i ett av geværene var det skarpt, de andre hadde treningspatron (fis). Men ingen visste hvem som skjøt med skarpt.

Der hvor familien Løvtangen senere etablerte kafé, hadde tyskerne ei bu som styrte en større lyskaster som gikk på et aggregat. Ei bombe fjernet lyskasteren og toppen på grana som fortsatt befinner seg på odden. Dagen derpå kom tyskerne til Odin og ville ha hestehjelp til å flytte strømaggregatet bak ei bergklippe som folket på gården kaller for Bukkeskinnet. Odin var ikke særlig lysten på å bidra, og mente at det ikke passet hesten akkurat da, underforstått: *”den var sliten”*. Men da sprakk det for den tyske laglederen, trolig et lavere underbefal. Han

trakk opp pistolen og satte den mot tinningen til Odin med følgende ord: ”*Gerade jetzt passt es dem Pferd ausgezeichnet*”! (Det passer hesten utmerket akkurat nå). Odin måtte nok i ettertid innrømme at han tapte den diskusjonen.

Styggtidlig i grålysningen en dag Odin skulle opp til Torsteingården og hente høy med hest og slede, la han merke til å det var strukket en del ledninger på løa, muligens også til større trær i nærheten. Han lot som ingenting, følte kanskje at han ble iaktatt - og forlot plassen raskt og effektivt. Da han kom tilbake dagen etterpå, var alt borte. Gikk det meldinger til England fra selve dørstokken til tyskerne? Dette var ikke første gangen at ledninger gjorde inntrykk på Odin i forbindelse med Tirpitz. En dag skulle han gå med kua til oxen på Sve (hos Inger Vikan). I bakken ved Krokvika strakte kua seg etter noen friske grønne grasstrå. Noe som Odin trodde var ståltråd festet seg i grima, slik at han fikk litt bryderi med å få kua løs. I det han dro i tråden, smalt det enormt noen meter lenger nede. I et millionte dels sekund raste visse tanker gjennom hodet hans, han kjente psykisk hvordan splintene fra mina boret seg inn i kroppen - livet passert i revy. Men hvor var smerten? Etter noen lange forferdelige redselens sekunder innser han omsider at det var en snubletråd for selvutløser innefor et varslingsystem.

Hos familien Løvtangen på Drogset nedre bodde noen dager i 1942 ei norsk jente, Gerd Karin Gaden fra Lillehammer. Hun var forlovet med Ferdinand Brack, som var radaropertør om bord på Tirpitz. Han kom da på besøk fra Tirpitz som lå bare få meter unna. Han var heldig som overlevde raidene og krigen. De ble senere gift, og slo seg ned i Østerrike.

I følge den unge, men meget dyktige Arne Langås - som er en flittig gjest på Statsarkivet forefinnes det flere rapporter om bombeskader våren 1942 sett i lys av

Odin, Gerd Karin Gaden og Ingeborg Løvtangen i 1942

forsikringsoppgjør. Noe av dette kan leses fra takstprotokollen for lensmannen i Åsen. I en slik protokoll er det stort sett takseringer i forbindelse med brannforsikringer, men våren/sommeren 1942 fins det fire takseringer som gjelder skader etter bombeangrep.

29. april ble det foretatt taksering på eiendommen Solhaug (gnr. 74, bnr. 15). Eiendommen er alminnelig kjent som Brentet, og ligger ved veien mellom Undlien og Nes i Åsen. Her ble det holdt skadetakst i anledning bombeangrepet natten til 28. april 1942. Ei bombe hadde falt ned på ei myr ca. 40 meter fra huset. Dette ble oversprøytet med materiale fra bombekrateret. Myra hadde vært frosset, og det hadde falt klumper gjennom taket.

Den 4. juni 1942 ble det holdt takst på Bratsti (gnr. 79, bnr. 5), en hytteeiendom tilhørende Karl Knobloch, Trondheim. Hytta ligger litt opp fra Fættenfjorden, mellom Åvikaunet og Blekkpynten. Ved bombeangrep 28. til 29. april ble det gjort skade på bygningen, både av splinter og lufttrykk. Hytta var forsikret i Trondhjems Forsikringsselskap.

Den 16. juni var det så takst på Åvikaunet (79-3), forsikret i Skogn, Frol og Åsen brannforsikringsselskap. Det ble nå først tatt opp skadetakst i anledning bombeangrepene 28. og 29. april. Bygningene ble også skadet ved angrep en måned tidligere, men den skaden ble utbedret før siste angrepet. Det var krater etter flere bombenedslag i området. Bygningene hadde skader fra splinter og lufttrykk. En del utblåste vinduer i uthusene. Bordveggene i andre etasje var splintret, deler av reisverket knekt og spontaket ødelagt. Huset hadde og en del skader i første etasje. Selve hovedbygningen hadde skader i vindusrammene, det var hull etter bombesplinter, sprengte dører og mindre skaking av huset. Et båtnaust ved sjøen som ikke var brannforsikret ble totalt ødelagt. Samme dag ble det holdt takst på plassen Vuddubakken under Vuddu (82-1). Husene ble skadet ved bombeangrepet 28. april. Stue og uthus var sammenbygd, og var forsikret i "Samvirke" for kr. 5 000. I alt ble 43 vindusruter blåst ut, og en del treverk i vinduene var ødelagt. Papptaket på uthuset var totalt ødelagt, og måtte erstattes.

Den i vårt område som tok det første bildet av Tirpitz, var med stor sannsynlighet Arne Stene (f.1906). Det ble tatt fra 2.etg i huset som far hans igjen, Ole Hammerhaug Stene - hadde satt opp i 1918 da et areal under Steinvik ble utskilt. Da Tirpitz kom den 16.januar, var de ikke overrasket over at det i seg selv kom et krigsskip, det hadde tyskerne fortalt ville komme til å skje. Men ingen hadde vel forestilt seg et så stort skip. Arne hadde et kamera liggende mellom madrassene. En kveld jeg besøker Kjellfrid og Ole Stene hjemme på Idevollen, forteller Ole meg at

det under krigen også var en annen som holdt på med litt snikfotografering av Tirpitz fra gården deres. Han het Helmer Hansen, og bildene han tok ble først "oppdaget" av eksperter i august 2007. Dagens Ole Stene var ikke store krabaten den gangen i 1942, men han husker veldig godt hvordan de ble jaget ned i kjelleren, og at de voksne hang omtrent ut av kjellervinduene for å følge med. Først i ettertid skjønnte de hvor dumt det også var, i og med at det etter de to stygge nettene i april ble funnet splinter overalt. Tipito (Saltøya) - som skulle være selve "ledestjernen"(initial point) for mulige dropp av bomber, var totalt skjult. I

måneskinnet vandret det tusenvis av prosjektiler på ville veier over den røykbelagte fjorden. - Det er alltid noen inntrykk som sitter bedre enn andre. Bråket, skytingen, bomber - ja, krigen generelt var ikke så enkel å skjønne seg på for de mindre ungene. Det som Ole husker best, og som gjorde veldig inntrykk, var pussig nok ikke det som omhandlet Tirpitz, men hva som skjedde selve frigjøringsdagen. Han holdt på å leke sammen med den litt eldre Gerd Vang, da en tysk soldat - ganske så ung, kom gråtende forbi. Kristine, tanta til Gerd hadde fortalt at krigen var slutt. Den tyske ungdommen, som nettopp hadde tapt krigen, ble med og heiste flagget. Ole skjønnte at soldaten ikke gråt fordi han hadde tapt krigen, men vunnet livet.

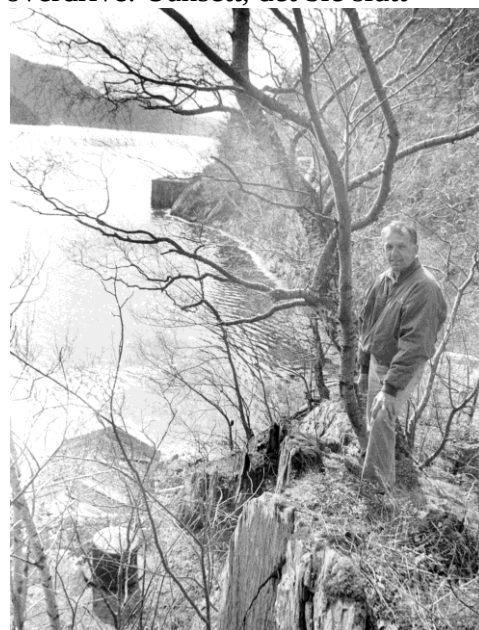

Einar Hernes, sept 2007

Einar Hernes var 11 år da Tirpitz kom inn Fættenfjorden den 16. januar 1942. Familien bodde da på det som het Åvikstykket, kun ca. 600 m fra stedet hvor Tirpitz ble liggende. Han ble stående å se hvordan kolossen ble manøvrert inn til berget ved hjelp av fire store slepebåter. Etter hvert som dagene gikk, ble de litt kjent med tyskerne - som var både høflige og disiplinerte. Ole Hernes, far til Einar, hadde en fiskeskøyte liggende der Tirpitz lå inntil land. Fiskeskøyta ble stengt inne så han måtte flytte den bak Tirpitz og utenfor torpedonettet. For hver gang han skulle ut å fiske måtte han derfor ro langs siden av Tirpitz. Men det var kun tillatt i dagslys. Einar forteller meg under et besøk hos ham ved Vågen på Frosta, at han så vidt var om bord i Tirpitz en gang. Han fikk komme opp landgangen, men ikke lenger. Derimot er visstnok Ole Hernes den eneste nordmannen fra området som virkelig kom om bord. Det hadde seg nemlig slik at en del tyske soldater hadde tatt seg litt for meget til rette ved å spille fotball på jorden til familien. Til slutt ble jorda helt svart og ødelagt. Da sprakk det for den gode Ole. Han gikk direkte forbi vaktene og opp landgangen, hvor han midlertidig ble stoppet av noen befal. Men med den sinnsstemningen Ole var i akkurat da, hvor han trolig kunne ha vunnet krigen alene - lot de ham få "audiens" hos høyere offiserer. Noen vil ha det til at han møtte selveste admiral Carl Topp. Men det er nok å overdrive. Uansett, det ble slutt på fotballsparkingene på Åvikstykket.

Som tidligere nevnt merket ikke lokalbefolkningen så meget til de to angrepsnettene i januar og mars. Men desto mer ble det så natt til den 28. og natt til den 29. april. Mor til Einar hadde 40-års dag den 27. april og hadde en del venner på besøk. Da disse skulle gå hjem utpå natta, kom angrepsbølge nummer en. Einar hadde lagt seg, men ble vekket og kommandert ned i kjelleren. Det falt en del bomber overalt, og en må vel kunne si at noen og enhver hadde litt flaks. På et jorden like bak husene så Ole at det lå noe. Det var fire ueksploderte miner. Ole trodde de kunne være tidsinnstilte - og da var det selvsagt om å gjøre å komme seg vekk så fort som mulig.. *"Det var ei fryktelig natt"*, forteller Einar. Dagen derpå flyttet familien til naboer lenger opp i dalen. Fire mindre bomber falt ned like ved

husene på Åviksaunet hos Røkke, og når vi vet at det falt ned bomber i Vuddudalen, opp mot Åsen og kort sagt - i hele området rundt Fættenfjorden og Lofjorden, så kan en jo i ettertid spørre seg hvor det skulle ha vært trygt. Hvor

Her stod Einar Hernes den 16. januar 1942 klokken 1630 da Tirpitz ankom sin nye havn. Bildet her er tatt i 1992.

langt unna skulle de ha evakuert? Men det ”normaliserte” seg - og folket flyttet hjem igjen. Livet gikk videre.

Noen soldater som bodde i husene på Åvikstykket hadde et par hunder, blant annet en buhund som drakk rødvin. Da tyskerne trakk seg ut fra Fættenfjorden utpå høsten 1943, og skulle reise - kunne de ikke ta med seg hundene. Gården ble tilbudt å beholde hundene. Ungene syntes det var topp, men far Hernes ville ikke ha noen hund. Men ungene vant, og den andre hunden, en irsk setter som tyskerne kalte for Bella - ble familiens eie. Da den tyske Fiesler Storch gikk i kabelen over Vuddudalen, som tidligere nevnt, var ungene naturligvis raskt borte ved vraket. Hunden Bella ble med. Einar Hernes, som var 13 år den gangen, husker veldig godt at noen samlet de forkullede likrestene i poser, og hvor makabert det var da Bella fant et lår- eller leggbein. Dette brente seg inn på netthinnen. Inge, sønn til Einar, forteller meg at der flyet brant opp, er det liten eller ingen vegetasjon den dag i dag!

Trolig det første bildet tatt av Tirpitz da skipet ankom Skatval den 16. januar 1942 - tatt av Arne Stene

Folket rundt Fættenfjorden registrerte at Tirpitz var på tokt, at skipet flyttet seg til og fra Lofjorden - og ellers var i bevegelse med jevne mellomrom. Og de skjønte ganske raskt, tross angrepene sist i april, at Tirpitz ville fortsette å benytte Fættenfjorden som sin hovedhavn. De to nettene hadde bevist mer enn tilstrekkelig at de bodde midt i skuddlinjen. Men ingen rundt Fættenfjorden forsto eller hadde kunnskaper på det tidspunktet til å skjønne at angrepene på Tirpitz for engelskmennene var en blunder - og at de allierte ga opp videre forsøk så lenge nordens ensomme dronning lå i Trøndelag. Med jevne mellomrom måtte de derfor stille seg følgende spørsmål: *Når kommer neste angrep?* Det var sikkert ganske så hardt psykisk. At ingen av lokalbefolkningen ble drept under angrepene de to nettene i april - er et under.